

Ἀπὸ τὸν Κόντε ξεκινῶν τρεῖς μάγοι θλιβεροὶ
καὶ πᾶν 'στὸς Θεοδωρῆ.

Πέρτουν κι' οἱ τρεῖς τῶν μπρούμυττα 'στὸ γέρο μας πατέρα,
ποῦ 'έσχεζε βρυχώμενος μακρὰς ἐφημερίδας,
καὶ μὲ κωδρόνια μοναχὸς ἐκτύπα τὸν ἀέρα
νομίζων πὺς ἐμάστειε σὰν Αἴκας τοὺς Ἀτρεΐδας.

Κι' ἐνόμιζε πὺς ἔβλεπε ἔμπροστὰ τοῦ τὸν Κορράττη
καὶ τέτοια λόγια τοῦλεγε μὲ γουρλωμένο μάτι:
Τώρα μοῦ 'ζήτησες καὶ σύ, κανεῖς τὸν ἀρεϊμάνιο,
χωρὶς νὰ ξέρης οἱ στρατοὶ πὺς θέλουμε καὶ δάνειο.

Ἐσὺ δὲν ἦσουν ἀξίως κι' ἐκείνου νὰ διαμάσῃς
τὸν Παππαστασιῶν,
καὶ τώρα σκέπτεσαι στρατοὺς νὰ μοῦ προστοιμάσῃς
μὲ σχέδιο τρανὸ;

Μὲ σὲ τὸν ἀρεϊμάνιον γελῶναι καὶ τὰ μουρῆλια...
κι' ὁ Κόντες ἀρεϊμάνιος... ξεραίνονται 'στὰ γέλωτα.

Θέλεις καὶ σὺ νὰ μιμηθῆς τὸ μένος τὸ 'δικό μου...
ἐγὼ μὴ βλέπῃς, ἀδελφέ... τὸ ὄχι τὸ ροζικὸ μου,
κι' ὡς τώρα μὲ συνειθίσαν νὰ μὲ κυττάζουν Ἄρη
μ' ἀσπίδα καὶ κοντάρι.

Καὶ σπάνιον νομίζεται παππούλης ἐν εἰρήνῃ,
μὰ πὺς σὰς φαίνεται κι' αὐτός,
ποῦ 'δάλθηκε σταυρακτὸς
νὰ 'βγῆ μὲ τὸ λουστρίνι.

Δὲν εἶναι, Κόντε, τάρματα γιὰ τὴ 'δική σου ράχη
κι' ὡς πολέμαρχος κάθεται 'στὸς κόσμου τὸ στομάχι.
'Εσὺ δὲν ἔδαλες σκαθὶ, δὲν ἔχεις φανόριτα,
'μπροστὰ σ' ἐμένα φαίνεται σὰν κόντορεθιούλης,
καὶ κάθεις 'στὸν ἀγκαλιὸ σὰν Φάουστ Μαργαρίτα
καὶ τὸ τραγοῦδι λέγε μας τοῦ Βασιλῆ τῆς Θούλης.

Τέτοια ψευτοπρογράμματα νὰ τὰ πούλῃς ἄλλοῦ,
κι' ἄς ἔχῃ χάρι μοναχὰ 'στὴν ἄπιστη Ραλλῶ.
'Εκείνη φέρνει τὴν Ἑλῆ νὰ ξεγκυβερνήσῃ,
ἐκεῖν' ἢ Δούγκαν σ'ἀράσσει δουλεζατὶ τῆς Κορδονοῦς,
ἄλλοιὸς ἀκόμη θάπρεγες εἰς τὸ Ποντικιοῦσι
νὰ πιάνης τροποκαρῶδα καὶ τσαλαπετεινοῦς.

Παραίτα τοὺς στρατοὺς σου καὶ μ' αὐτὰ
ταῦτ' τοῦ Θεοδωράκη δὲν ἰδάνει,
στρατοὺς ἀληθινούς χωρὶς λεφτὰ
μόνον ὁ Κορδονάργαξ σκαρόνει.

Κατὰστελε ψευθὴ παροξυσμῶν,
σὲ βεβιδῶ μαστοῦνικα πὺς θὰ τῶβρης,
κι' ἔρεϊκα θὰ γίνω τὸν θεσμῶν
καθὼς τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Τυκῶρις.

Φ.—Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
θὰ σὰς τὰ πῶ, μωρὲ παιδιὰ, μὲ λιγερὴ φλογέρα.
Καὶ σήμερα Μεσσίας μας ὁ Κόντες ἀκνῶντρωσε,
ποῦ κι' ἄλλοτε μὲ τοὺς νομοῦς
ἀπὸ πένιας καὶ λιμοῦς
τὸ κράτος ἀπελύτρωσε.

Μὰς ἐρχονται καὶ Πρίγκηπτες, Δούκες καὶ Μεγιστᾶνες
μὲς 'στὸν χειμῶνα τὸν ὄρνυμν,

κι' ὁ Ράλλης γίνεται ποιητὴν
μὲ τοὺς ἀμνοῦς, ποῦ 'ξέφυγαν ἀπὸ τῆς ξένας στάναις.

Κι' ἕνας ψαράς χωρὶς μιλιὰ,
πούχει τοῦ θεοῦ τοῦ κάκχη,
σκυμμένος 'στὴν ἀρογχαλιὰ
ἐψάρευε ψαράκια.

Κι' ὁ θεὸς, πούφαγε τὸ βιὸς
γιὰ τοῦτον, στέκει 'πίσω,
καὶ λέει: νάμου κοκοβῶς
νὰ λθῶ νὰ σὲ ταμπήσω.

Αὐτὸς ἀνῆψι λέγετα τοῦ θεοῦ τοῦ κλαψάρη,
κι' ἡ ψαρκιᾶ, μωρὲ παιδιὰ, πηγάνει 'στὸ σκαρὶ τοῦ,
καὶ κάποτε φαντάζεται χυρὸ πὺς σέρνει φάρη
σὰν τὸν φορὰ τῆς Χαλιμᾶς καὶ σὰν τὸ Θεοκρίτου.
Πότε ψαρεύει φρύγκη, πότε μαργαριτάρη,
κι' ὅσοι τὸν βλέπουν σταματοῦν καὶ τοῦ φωνάζουν: ψάρη.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... Ρωμηοὶ μου, καλοροζικὰ...
μὰς ἔφυγε κι' ἡ φίλη Μις μ' ἐκεῖνα τῆς τάρσιζικα...
μὰ σεις, πατέρες τῆς Βουλῆς
καὶ κῶνατες ἀνωρελεῖς,
ὀλίγον ὕπνον πάρετε κι' ἀμόσως σηκωθῆτε
καὶ 'στὸ Ταμεῖον ρεζέτε νὰ καλοπληρωθῆτε,
καὶ 'στὴν Βουλὴν γυρίστε
ταχύτεροι χελῶνας,
καὶ νέους διορίστε
Νομάρχους καὶ Τελῶνας.

Δώστε μὰ μουντζα καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς δύο ραμφαρόνους,
ποῦ σὰς τὰ λέμε 'στὸ «Ρωμῶ» δεκξενεὲν χρόνους.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστῆ,
πλούτος εἰκόμων γλαυροῦν, ὄλη ξεχωριστῆ,
περικαλλές, ἐπαγωγόν, τερπνότατον, ποικίλον,
δῶρον καταλληλότερον ὄλων τῶν καταλλήλων.
Διὸ θερμῶς συστήνεται πρὸς ὄλους κι' ἀπὸ μᾶς
ὡς ἀληθῶς πολῦτιμος καὶ πρῶτος μποναμάς.

Τὸ Λουβρο τὸ περίφημο, τὸ ξεκουστό, τὸ μόνο,
γιὰ μποναμάδες μὰς καλεῖ μὲ τὸν καινούριον χρόνια.
'Εκεῖ δὲν εἶναι χωρατὰ κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίξῃς,
ἐκεῖ κομφοτεχνήματα καὶ σκεῦη τῆς τράπεζῆς,
ἀλλὰ κι' ἀγέητα θαυμάσια μετὰ τοσοῦτων ἄλλων
ἀπαστραπτόντων ἀληθῶς καὶ τηλοῦντων κρυστάλλων.
Πάλιν ὁ Κανελλόπουλος θὰ μὰς ἐκπλήξῃ τώρα...
'στὸ Λουβρον ἀγοράζοντες λαμβάνετε καὶ δῶρα,
ποῦ φθάνουν ἀπὸ θρόνισι δραγματῶς 'στῆς ἐκατό...
ψυχῆ μου!... τὶ δὲν εἶν' ἐκεῖ... καὶ τὸ καὶ τὸ καὶ τό.

Τὸ ξεκουστό Σιάγο μὲς 'στὴν ὄδον Αἰῶλου
τοῦ Θητ' Ἀντανοπούλου τὸν κόμον κατακτατῶ...
κάλτσαις γιὰ κάθε πόδι καὶ κάλτσαις τοῦ διαδόλου,
καὶ πλουσίον εἰς εἶδη ποικίλα καὶ πλεκτά,
ζιλιέδες, κασκοροσίδες, φανέλας, ἐσωφόρια,
κι' ἕλα μαζὶ καὶ χῶρηξ,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Σιάγο καὶ 'στὴν Ἀμερικὴ
κι' ἐκείνοι ποῦ δὲν ἔγουν νὰ βάλουμε βρακί.